

Sygn. akt X C 2994/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Maria Żuchowska

Protokolant st. sekr. sąd. Elżbieta Jakubowska

Po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2017 w Toruniu.

sprawy z powództwa Gminy M. T.- Zakład Gospodarki Mieszkaniowej w T.

przeciwko G. G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej G. G. na rzecz powoda Gminy M. T.- Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej w T. kwotę 4269,64 zł (cztery tysiące dwieście sześćdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 maja 2017r.,, z uwzględnieniem zmian stopy procentowej odsetek ustawowych, do dnia 1 czerwca 2017r. oraz odsetki ustawowe od kwot i dat:

- od 4568,56 zł od dnia 20.02.2017r. do 19.03.2017r.,

- od 4468,92 zł od dnia 20.03.2017r. do 18.04.2017r.,

- od 4369,28 zł od dnia 19.04.2017r. do 18.05.2017r.

II. rozkłada należność główną zasądzoną w pkt. I wyroku na 29 rat, przy czym pierwsze 28 rat po 150 zł, ostatnia rata w kwocie 69,64 zł wraz z sumą odsetek zasądzonych w pkt. I wyroku, płatne do 15-go dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego, po którym uprawomocni się wyrok, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku zwłoki w płatności którejkolwiek z rat;

III. umarza postępowanie w pozostałej części;

IV. nie obciąża pozwanej kosztami procesu poniesionymi przez powoda,

V. zasądza od Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Toruniu na rzecz adwokata P. O. kwotę 2400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) plus VAT – tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej G. G. z urzędu.

UZASADNIENIE

Powód Gmina M. T. – Zakład Gospodarki Mieszkaniowej w T. wniosła 19 lipca 2016 pozew o zapłatę kwoty 5768,05 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu przeciwko pozwanej G. G..

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że kwota której dochodzi powód to należności z tytułu odszkodowania za zajmowanie przez pozwaną lokalu gminy bez tytułu prawnego za okres od 1 czerwca 2015 r. do 30 czerwca 2016 r. z odsetkami oraz odsetkami za nieterminowe regulowanie należności w okresie wcześniejszym, do dnia złożenia pozwu.

W dniu 2 sierpnia 2016 r. w tutejszym Sądzie wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który to nakaz utracił moc z uwagi na wniesienie przez pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty.

W sprzeciwie pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, podniosła zarzut spełnienia części zobowiązania, a także złożyła wniosek o rozłożenie należności na raty i nieobciążanie kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwana wymieniła, jakie dodatkowe kwoty prócz comiesięcznych opłat uiszczala na rzecz powoda, o które to kwoty powództwo jest niezasadne, a także opisała swoją trudną sytuację materialną.

W odpowiedzi na sprzeciw powód ograniczył powództwo do kwoty 5.066,76 zł z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, podtrzymując żądanie w pozostałym zakresie. Co do wniosku pozwanej o rozłożenie zadłużenia na raty w kwocie po 100 zł miesięcznie, powód nie wyraził zgody, ponieważ takie rozstrzygnięcie nie uwzględniałoby w pełni interesu wierzyciela, gdyż pozwana spłacała by swoje zadłużenie ponad 4 lata.

W piśmie procesowym pozwanej nadanym 27 stycznia 2017 r. pozwana ponownie podważyła wysokość dochodzonego roszczenia, wskazując na możliwość zaliczenia przez powoda dokonywanych wpłat na poczet przedawnionych już długów z 2011 r., co w istocie spowodowałoby konieczność przesunięcia i zaliczenia wpłat na poczet innych, nieprzedawnionych roszczeń. Pozwana podtrzymała wniosek o rozłożenie należności na raty.

Pismem z dnia 24 lutego 2017 r. powód ponownie ograniczył powództwo do kwoty 4.568,56 zł, co wynikało z kolejnych dokonanych przez pozwaną wpłat. Powód zaprzeczył by którakolwiek z dokonanych wpłat została zaliczona na poczet przedawnionych należności.

Na rozprawie, która odbyła się w dniu 29 maja 2017 r. powód ponownie ograniczył powództwo do kwoty 4.269,64 zł wraz z odsetkami do dnia zapłaty oraz z odsetkami od poszczególnych kwot po uwzględnieniu dokonanych wpłat. Strona pozwana podtrzymała wniosek o rozłożenie należności na raty i nieobciążanie pozwanej kosztami procesu.

Sąd ustalił, co następuje:

G. G. zajmuje lokal mieszkalny przy ul. (...), należący do zasobów Gminy M. T. bez tytułu prawnego. W lokalu zamieszkuje wraz z wnuczką. Mimo ciężącego na niej obowiązku comiesięcznego uiszczania odszkodowania w wysokości odpowiadającej czynszowi najmu, nie uiszczala regularnie wymaganych opłat.

W związku z niepłaceniem regularnie wymaganych opłat, na jej koncie finansowym prowadzonym przez ZGM powstało zadłużenie, które starała się ona w miarę swoich finansowych możliwości spłacać.

Okoliczności bezsporne oraz dowód:

- kartoteka finansowa – k. 9-12 akt
- dokumentacja finansowa – k. 99-182 akt

Pozwana G. G. jest osobą starszą, ma 71 lat, pozostającą na rencie i mającą pod opieką siedmioletnią wnuczkę, dla której stanowi rodzinę zastępczą. Rodzice wnuczki nie pomagają finansowo w jej utrzymywaniu.

Pozwana posiada comiesięczny dochód, na który składa się:

- 870 zł renty,
- 500 zł świadczenia z (...) tzw. „500+”,
- 660 zł świadczenia na pokrycie utrzymania dziecka w rodzinie zastępczej.

Natomiast comiesięczne wydatki pozwanej kształtują się następująco:

- 400 zł tytułem opłat za mieszkanie,
- 150-200 zł za leki dla siebie i wnuczki,
- 150 zł za prąd,
- 25 zł zajęcia dodatkowe wnuczki,
- 30 zł abonament za telewizję,
- 10 zł składka obowiązkowa na szkołę,
- 371,35 zł potrącenie komornicze,

a dodatkowo wydatki na jedzenie i inne podstawowe potrzeby, a w miesiącach zimowych na węgiel.

Dowód: decyzja o waloryzacji renty rodzinnej – k. 73 akt

- dokumenty wskazujące na sytuację finansową pozwanej – k. 194 – 215 akt

- przesłuchanie pozwanej G. G.- k. 216-217 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Ostatecznie między stronami pozostawało bezsporne istnienie i wysokość zobowiązania pozwanej.

Dokumenty, z których przeprowadzono dowód, stanowiły wiarygodny środek dowodowy, gdyż ich rzetelność i autentyczność nie zostały w toku procesu podważone. Sąd w pełni zawierzył również oświadczeniom pozwanej, złożonym podczas przesłuchania jej, w których opisała ona swoją sytuację życiową. Zeznania pozwanej były spójne, logiczne i w powiązaniu z dowodami z dokumentów, układały się w logiczną całość.

Kwestią sporną, którą musiał rozważyć Sąd była zasadność dochodzonego roszczenia wobec pozostawania pozwanej w trudnej sytuacji majątkowej, jej podeszłym wieku oraz pozostawania pod jej pieczęją małoletniej wnuczki.

W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie, bardzo trudna sytuacja materialna i życiowa pozwanej została wykazana i niezakwestionowana przez stronę powodową. Zgodnie bowiem z art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. W przedmiotowej sprawie pozwana zarówno w złożonych pismach procesowych jak i podczas przesłuchania wskazywała na swoją trudną sytuację materialną, podeszły wiek i sprawowanie opieki nad siedmioletnią wnuczką, której stara się, mimo niesprzyjających okoliczności zapewnić jak najlepsze warunki rozwoju. Powód nie zakwestionował tego faktu.

W ocenie Sądu, zgodnie z zasadą ciężaru dowodu, przedmiotowej sprawie powód udowodnił zasadność i wysokość roszczenia, a pozwana wykazała w całej rozciągłości, że znajduje się w trudnej sytuacji materialnej, ale ma możliwość spełnienia świadczenia w ratach. Uwadze Sądu nie uszedł fakt, że pozwana sama w miarę swoich możliwości poczęła spłacać istniejące zadłużenie obok comiesięcznych zobowiązań wobec powoda.

Z podanych względów, na podstawie art. 353 k.c. , powództwo okazało się zasadne i podlegało uwzględnieniu, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku. Jednocześnie Sąd uznał, iż nie zachodzą w przedmiotowej sprawie podstawy do uznania, że dochodzone pozwem roszczenie jest sprzeczne z prawem czy zasadami współżycia społecznego. O odsetkach za opóźnienie rozstrzygnięto na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

W myśl art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub

o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. W rozpoznawanej sprawie wystąpił szczególnie uzasadniony przypadek pozwalający na zastosowanie dyspozycji powołanego przepisu, gdyż sytuacja finansowa pozwanej jest na tyle trudna, że obowiązek jednorazowej zapłaty należności obciążałby ją nadmiernie. Jednocześnie poziom dochodów pozwanej pozwoli wygospodarować środki na spłatę długu w ratach. Dodatkowo, postawa pozwanej prezentowana podczas procesu przemawia za tym, że wykona ona zobowiązanie po rozłożeniu na raty. Rękojmię spłaty ratalnej długu daje również to, że pozwana z własnej inicjatywy prócz comiesięcznych należności za zajmowanie mieszkania, od dłuższego czasu uiszcza również w wysokości, na którą pozwalają jej dochody, dodatkowo środki na spłatę długu.

W ocenie Sądu, pozwana wydaje się być osobą, starającą się unikać konfliktów, dążącą do zadośćuczynienia swoim zobowiązaniom, starającą się zapewnić wnuczce jak najlepsze warunki życia.

Za właściwe Sąd uznał rozłożenie należności głównej i odsetek naliczonych za okres od dnia 20 maja 2017 r. do dnia 1 czerwca 2017 r. na 28 rat, po 150 zł rat oraz ostatnią ratę w kwocie 69,64 zł wraz z sumą odsetek zasądzonych w punkcie I wyroku. Takie ukształtowanie wysokości i ilości rat zapewnia uzyskanie przez stronę powodową należnego jej świadczenia w rozsądnym terminie, bez obciążania przy tym ponad miarę pozwanej.

Wobec dokonanych ograniczeń powództwa Sąd umorzył postępowanie w pozostałej części zgodnie z art. 355 §1 k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie IV sentencji wyroku na podstawie art. 102 k.p.c. zgodnie z zasadą słuszności. Pozwana G. G. otrzymuje rentę w wysokości 870 zł, świadczenie 500+ na wnuczkę oraz świadczenie na utrzymanie wnuczki w rodzinie zastępczej w wysokości 660 zł. Na utrzymaniu ma siebie i siedmioletnią wnuczkę, nie otrzymuje żadnej pomocy finansowej ze strony rodziców dziewczynki jak i ze strony swoich dzieci. Zdaniem Sądu sytuacja materialna pozwanej jest wyjątkowo trudna.

W ocenie Sądu, w rozpoznawanej sprawie wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek uzasadniający odstąpienie od obciążenia pozwanej kosztami procesu.

O wysokości zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu przez adwokata P. O. Sąd orzekł zgodnie z § 8 pkt 4 i §5pkt3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.